

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci žalobce: **A.T.L.**, IČ: „X“, se sídlem: „X“, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem: Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, 140 96, v řízení o žalobě proti rozhodnutí **Generálního ředitelství cel** ze dne 12.10.2015, č.j. 49084-2/2015-900000-304.3,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále v textu jen jako „CÚ“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 3.8.2015, č.j. 44498/2015-590000, podle něhož se žalobce dopustil správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen jako „zákon o spotřebních daních“ nebo „ZSpD“), a to tím, že ve

své provozovně na adrese „X“, v rozporu se zákonem skladoval tabákové výrobky (cigarety), které nebyly označeny platnou tabákovou nálepkou. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, tj. na spodní hranici zákonné sazby a současně mu bylo uloženo propadnutí těchto neoznačených tabákových výrobků, dále byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Předně popsal průběh správního řízení, kdy proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu blíže neodůvodnil. Bylo však povinností žalovaného v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a to v souladu s ust. § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Stěžejní a v podstatě jediná žalobní námitka směřovala proti výši sankce, kdy *„Žalobce má proto zato, že když se skutečně správního deliktu svým jednáním mohl dopustit, je zřejmé, že i kdyby tomu tak bylo, šlo o jednání poměrně malého stupně společenské nebezpečnosti a výše sankce v projednávaném případě proto neodráží skutečnou výši stupně společenské nebezpečnosti projednávaného správního deliktu.“* Žalobce dále tvrdil, že ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb. soud přezkoumává výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a žalobce *„Má však zato, že soud je mimo rozsahu takto zákonem stanoveného přezkumu povinen přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí i z pohledu jeho zákonnosti, což lze dovodit i z rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 1169/07, čili že povinností soudů je přihlížet z úřední povinnosti k takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, a to i v případě, že je žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, čili že rozsah přezkumu uvedený v § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb. není absolutní a nepřekročitelný.“* Pokutu ve výši 50 000 Kč považuje žalobce za téměř likvidační a nepřiměřenou. K tomu žalobce uvedl další argumentaci, tedy že správní orgány by měly vždy přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům delikventa, aby se vyhnuly uložení likvidační pokuty, musí majetkové poměry delikventa zhodnotit, žalobce dále zopakoval svá tvrzení o likvidační funkci uložené pokuty. Žalobce navrhoval, aby soud postupoval podle článku 95 odst. 2 Ústavy České republiky a domáhal se zrušení části ust. § 135z odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a to *„ve slovech od 50 000 Kč“*.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, neztotožnil se s žalobní námitkou týkající se likvidační funkce uložené pokuty a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, a to v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Mezi účastníky je nesporné a ostatně to sám žalobce tvrdí v žalobě, že proti rozhodnutí o zmíněném správním deliktu podal žalobce pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu k odstranění vad vydané správním orgánem I. stupně nedoplnil. Pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, *„je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, zveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1580/2008), přičemž *„správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, když smyslem přezkumu správních*

rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Obdobně NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36 konstatoval, že „*Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivní pokusily.*“ Takový postup hodnotí i judikatura NSS jako účelový (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30.7.2015, č.j. 9As 42/2015-39, bod 45, ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Podle těchto závěrů nelze takové námitky uplatněné až v žalobě při podání pouze blanketního odvolání a neuvedení námitek ve správním řízení vůbec věcně projednávat v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. To samo o sobě by postačovalo k vyslovení závěru o nedůvodnosti žaloby. Krajský soud však přes tuto skutečnost se námitkou uvedenou v jediném žalobním bodu, který se týká nepřiměřeně vysoké pokuty uložené za zmíněný správní delikt, věcně zabýval. Přitom mohl přihlídnout k tomu, že v daném případě byl odvolací orgán ex officio pouze přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy, což učinil, přičemž v rámci tohoto omezeného revizního principu přezkumu nemohl ani sám dospět k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí z hlediska posouzení výše uložené sankce. V daném případě totiž byla uložena sankce na samé dolní hranici zákonné sazby, tj. ve výši 50 000 Kč, přičemž správní orgán I. stupně tuto výši sankce dostatečným způsobem odůvodnil. Mimo jiné dospěl k závěru, že tento správní delikt je deliktem vysoké závažnosti, což je vyjádřeno i tím, že bez ohledu na množství neoprávněně skladovaných neznačených tabákových výrobků zákon o spotřební dani za tento delikt stanovuje spodní hranici sazby pokuty ve výši 50 000 Kč, když účel uvedeného postihu za tento delikt vychází zejména ze zájmu státu na tom, aby na daňovém území České republiky bylo nakládáno, s výjimkou zákonem stanovených případů, pouze s tabákovými výrobky značenými platnou tabákovou nálepkou, tedy jedná se o ochranu právem chráněného celospolečenského zájmu. Dále výstižně správní orgán I. stupně popsal účel tohoto postihu následujícím způsobem: „*V zákoně o spotřebních daních stanovené povinnosti značit tabákové výrobky tabákovými nálepkami se mimo jiné odráží zájem státu zefektivnit kontrolu splnění daňové povinnosti (zaplacení spotřební daně) u tabákových výrobků a tím zamezit daňovým únikům. Vzhledem k tomu, že daň je zaplacená použitím tabákové nálepky, je tabák neznačený tabákovou nálepkou tabákem neznačeným. Následkem protiprávního jednání účastníka řízení je skutečnost, že se na daňovém území České republiky nacházely tabákové výrobky neoznačené platnou tabákovou nálepkou, tedy takové, u nichž není zřejmé, že byla uhrazena spotřební daň. V tomto směru lze jednání účastníka řízení obecně hodnotit jako nebezpečné, protože ohrožuje zájem státu na efektivní správě daní.*“ S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje, přičemž nedospěl k závěru, že by byl dán důvod pro žalobcem navrhovaný postup dle článku 95 odst. 2 Ústavy České republiky, tj. podání návrhu na zrušení ust. § 135z odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních. K tomu lze uvést, že sice účastník řízení má možnost a právo navrhnout v řízení o žalobě ve správním soudnictví, aby krajský soud předložil věc Ústavnímu soudu, nicméně krajský soud jako obecný soud není povinen takovému návrhu vyhovět, pokud sám názor účastníka nesdílí (srov. např. nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 30/98 ze dne 13.10.1999, publikovaný pod č. 243/1999 Sb.). Krajský soud se dále ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně o tom,

že o zjevně nepřiměřenou výši sankci nejde v případě, když pokuta byla uložena těsně nad spodní hranici zákonného rozmezí. V dané věci dokonce nebylo vůbec možné snížit výši pokuty, když tato byla uložena na spodní hranici sazby zmíněné pokuty. V takovém případě nelze proto „vyčítat“ žalovanému, že měl v rámci omezeného revizního principu dospět k jinému závěru, protože platná právní úprava mu jiný postup ani neumožňuje. Navíc správní orgán I. stupně podrobně odůvodnil i další okolnosti týkající se uložené pokuty, kdy ten naopak jako k polehčující okolnosti přihlédl k tomu, že se žalobce obdobného správního deliktu dosud nedopustil s tím, že sankce za uvedený správní delikt musí mít výchovný i preventivní účinek sledovaný zákonem s cílem „zamezit skladování a prodej neznačených tabákových výrobků, které značení podle zákona o spotřebních daních podléhají“. Krajský soud tak nedospěl k závěru, že by tento stěžejní žalobní bod byl důvodný. Zároveň se krajský soud nemohl ztotožnit s argumentací žalobce o tom, že by snad sám krajský soud měl ex officio vyhledávat důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, i když by nebyly uvedeny v žalobě. Žalobce totiž má „zato, že soud je mimo rozsahu takto zákonem stanoveného přezkumu povinen přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí i z pohledu jeho zákonnosti“, tj. nejen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). V tom se však žalobce hluboce mylí. I v tomto řízení platí přísná dispoziční zásada a pouze existují výjimky z této zásady, kdy tyto jsou dány jednak zákonnou úpravou (např. povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu - § 76 odst. 2 s.ř.s., dále povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti průlomu dispoziční zásady stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech – tj. žalobcem uváděném příkladu rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1169/07, ten se však netýká jakékoliv nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu, ale případu prekluze v daňovém řízení a absolutní neplatnosti smlouvy, dále zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, zásady non-refoulement, bezpečnostního řízení týkajícího se utajovaných informací. Pouze v těchto specifických případech, vymezených právní úpravou a judikaturou, je oprávněn soud přezkoumat žalované rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, z právní úpravy a judikatury však nevyplývá žalobcem uváděná možnost soudu přihlédnout k jakékoliv nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, která nebyla namítána v žalobě. V daném případě krajský soud nedospěl k závěru, že by byla dána některá z výjimek z uvedené dispoziční zásady, když rozhodnutí bylo přezkoumatelné, nebylo nicotné, přičemž nebyl dán důvod vyplývající ze zmíněné judikatury.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová